

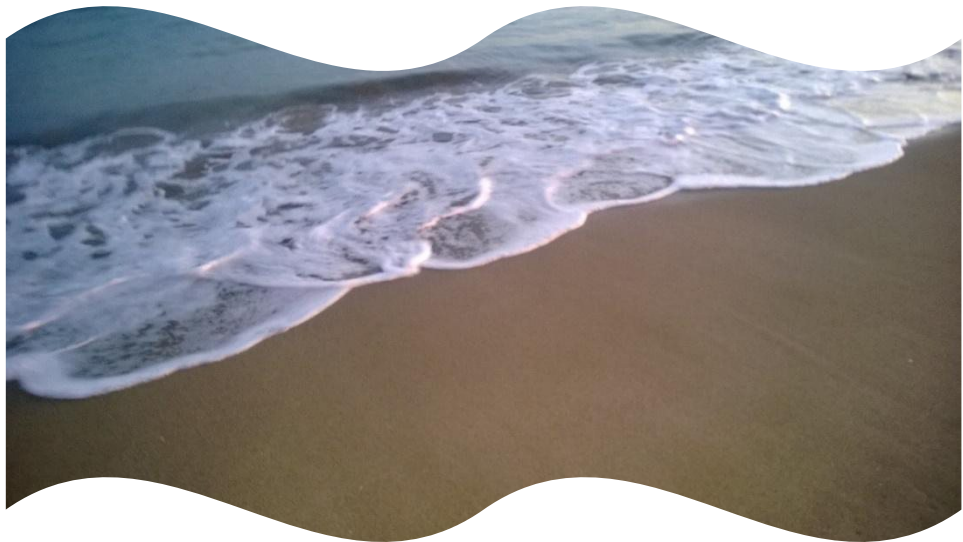
Lea Tuulikki Niskala, Rea Seeck

Teneriffan matkalaiset vuonna 2013

Etelän lämpöä ja elämän muutoksia

Teneriffan matkalaiset vuonna 2013

Rea Seeck ja Lea Tuulikki Niskala

© 2026 2 painos, Lea Tuulikki Niskala, Rea Seeck
Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-7169-3

Teneriffa 2013

Lea

Tarinalle taustaa

Tämä tarina alkaa pienestä vaaleanpunaisesta kirjasesta. Vaikka olemmekin jo vuodessa 2024, on tämän kirjasen osuminen käteeni siivotessani kirjoituspöytäni laatikoita kuin jokin johdatus sen aikaisiin tapahtumiin vuonna 2013. Tähän tarinaan kuuluu kaksi naista Rea ja Lea. Mieleen muistuu matka, jonka teimme Rean kanssa etelään juuri silloin, kun hän oli jäämässä eläkkeelle. Vaikka matka on tehty jo vuonna 2013, on kertomus matkasta erilainen kuin tavalliset matkakertomukset, tämä on myöskin elämämme käännekohtasta kertova tarina. Silloin olin ollut jo eläkkeellä parisen vuotta.

Matkasta haaveiltiin jo paljon ennen kuin se oli ajankohtainen. Rea oli käynyt aiemminkin Teneriffalla, mutta minulle matka oli ensimmäinen. Tosin olimme tehneet aiemmin etelänmatkoja yhdessä, joita taisi kertyä viisi kertaa. Nyt jälkeinpäin tuntuu siltä, että ajankohta ei olisi voinut olla parempi, sillä koimme silloin ajankohdan hyväksi. Nyt olivat molemmat vapaita kuin taivaan linnut työmaailman paineista. Mutta kuitenkin ajat muuttuvat ja tämä matka on ainutkertainen kokemus.

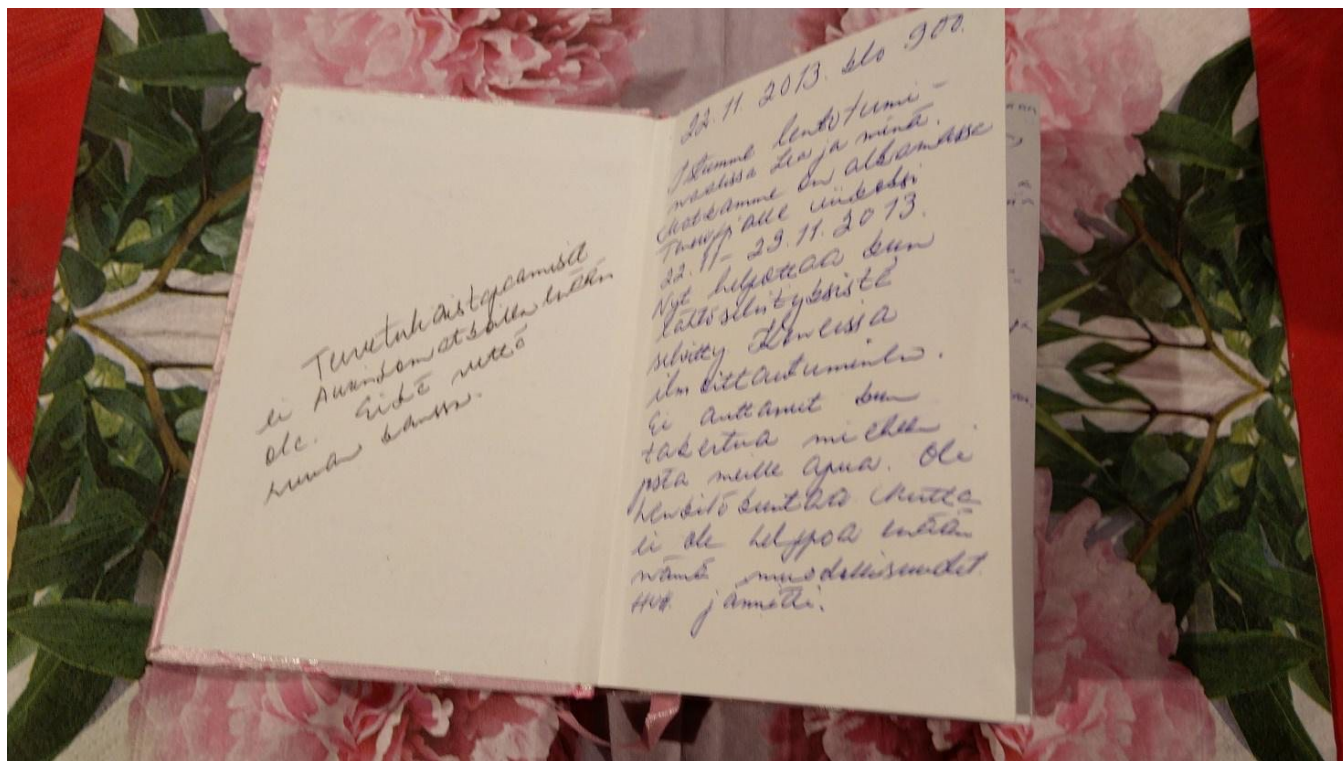
Eteen tulee yllättäviä asioita, joten sairastumiset ja ikäkin ovat jo esteinä tällaisille reissuille. Silloin emme tienneet, miten vaikeaa matkustaminen tulevaisuudessa on, koska maailman laajuinen pandemia estää nykypäivänä vapaan liikkumisen maiden välillä joko kokonaan tai osittain. Maailmalla on myös paljon muunlaista levottomuutta, sotia, mielenosoituksia ja terroriuhkaakin. Yhteiskunta on sulkeutumassa, eikä tulevaisuuden uhkakuvat ole vähenemään päin, vaan päinvastoin.

Matkakohteenamme Teneriffa

Teneriffa on Kanarian saarten suurin saari. Se kuuluu Espanjaan. Teneriffa on myös Espanjan asukasluvultaan suurin ja pinta-alaltaan toiseksi suurin saari Mallorcan jälkeen. Saarella sijaitsee koko Espanjan korkein tulivuori, Teide. Se kohoaa 3718 metrin korkeuteen. Huipulle pääsee hyvällä ilmalla köysirataa pitkin.

Pohjoisrannikolla kasvatetaan banaaneja, sokeriruokoa, tomaatteja, tupakkaa ja viinirypäleitä viiniä varten. Orotovan laakso on hyvin viljavaa ja hedelmällistä aluetta. Saari elää myös paljon turismista. Saaren historiaan liittyy myös berberit ja kivikauden aikoihin alkuperäiskansa eli guanchit elivät saarella, vaikka heillä ei ollut merikelpoisia veneitä. Myöhemmin saari vallattiin ja 1400 luvulla monet guanchit joutuivat orjiksi. Myös merirosvot hyökkäsivät saarelle moneen otteeseen.

Saaren lentoasemalla on synkkä menneisyys. Siellä sattui tuhoisa lento-onnettomuus, kun kaksi Boeing 747 konetta törmäsi kiitoradalla toisiinsa 1977. Yli 500 matkustajaa kuoli. Tästä syystä saarelle on rakennettu uusi lentoasema Etelä-osaan.

22.11.2013 klo 9.00

Rea

Lähtötunnelmissa ja matka on alkamassa

Istumme lentoterminaalissa Lea ja minä. Matkamme on alkamassa Teneriffalle viikoksi 22.11-29.11.2013. Nyt helpottaa, kun lähtöselvitykset on selvitetty. Kentän itsepalveluna Bording-laitteella ilmoittautuminen on hankalaa. Ei auttanut kuin takertua mieheen, josta meille oli apua. Hän oli henkilökuntaa, mutta ei ole helppoa enää nämä muodollisuudet. Jännittävää, että huh!

Näin toimittiin:

Automaatista piti valita ensin lentoyhtiö, sitten laitettiin passi nurinpäin ja kuva koneeseen päin tai ellei hyväksy niin lennon numero laskusta, joka on sama kuin tarkastus numero. Jatketaan ja kone kysyy, onko matkatavaroita ruumaan vai käsimatkatavarana. Kone kysyy nämä ja jatkaa eteenpäin. Lippu tulostuu. Tämä on sitä nykyaikaa.

Lea

Sitten mentiin suoraan tavara kontrolliin. Rea pääsi suoraan, mutta minulta katsottiin käsikassi sattumanvaraisessa tarkastuksessa uudelleen sekä ruumiintarkastus. Tarkkaa hommaa oli tämä. Etsittiin lähtöterminaali. Ulkona on hieman harmaata ja sade pilvet roikkuvat. Lähtö on kello 10.00. Ei muuta kuin odottelemaan. Kello on 10.05 olemme jo koneessa ja valmisteluja on, kun istuminen on kolmen penkin rivissä ja ikkuna paikka jää vapaaksi. Lähtö on näillä sekunneilla.

Rea

Lea laittaa korvaansa vaahtomuoviset tulpat, jotka pitäisivät tasata painetta korvissa lähinnä kai nousu ja lasku vaiheessa. Ne ovat erikoiset ja niitä voi ostaa apteekista. Laitan purkkaa suuhun ja Lea ottaa myös. Lähtö sitten alkaa kello 10.25. Ilmassa olemme ja pilven hattaroita on runsaasti, mutta aurinko näyttäytyy heti, kun ylös asti pääsemme oikeaan lentokorkeuteen, joka on 3005 km. Turvavyövalot sammuvat ja nyt saa jo istua ja liikkua, jos haluaa.

Lea

Ilmoittivat, että tarjoilu alkaa hetken kuluttua. Ruoka on tulossa siis jo nyt. Kahvi ja tee kuuluu ateriaan. Nälkä ei ole vielä, mutta kyllä se varmaan maistuu, kun aamupalasta on jo jonkin aikaa. Rea lueskelee lehtiä ja aurinko paistaa, ei hullumpaa.

Rea

No niin, loma alkaa ja on ”matkaloma”. Minulla alkaa siis eläke ja töihin ei enää tarvitse mennä. Tämä matka tilattiin eläkkeelle jäämisen kunniaksi jo ajat sitten. Näin siis minä aloitan eläkkeelle jäämisen. Lennolla ulkona on -57 astetta pakkasta, ei uskoisi. Lentomatka kestää kuusi tuntia kokonaisuudessaan.

Meren yllä ollaan ja alla alkaa näkyä Kuresaari ja toisella puolella Maarianhamina. Oikealla puolella on tulossa Budapest ja Madrid seuraavaksi. Visby näkyy kartalla vasemmalla. Kello 10.50 meidän aikaamme ja vastatuulta 16 km/h. Iltasanomat ostetaan, 3 € maksaa. Lentoaika nyt 5 tuntia 17 minuuttia määränpäähän.

Otamme tyynyt niskan taakse, epäilemme ovatko maksullisia, mutta tyynyt ovatkin ilmaisia. Pakkasta -72 astetta ulkona tällä hetkellä ja Visby ohitetaan. Norrköping jää oikealle. Folke Westin näköinen mies seisoo käytävällä, onkohan hän todella Folke West, vähän mietityttää. Hän on samankokoinen ja samanlainen takkikin. Vettä ei saada enää ruoan kanssa, sen joutuu ostamaan ja pieni pullo maksaa 1 € kappale. Olemme Alankomaiden päällä.

Lentokapteenin kuulutus lennon tilasta: ”Kaksi tuntia olemme olleet matkassa. Etenemme Pariisiin ylle ja olemme siirtymässä Portugalin ilmatilaan lounaaseen. Epätasaista on edessä Pohjois-Ranskan luona. Oikeaan kylkeen tuulee, tuuli 140 kilometriä tunnissa. Tunnin päästä tulee keikkumaan kovasti, kun tuulee, on epästabiili tila, johon tulemme. Nousimme ylemmäksi tuulesta.”

Rea

Tuulen vuoksi tarjoilu aloitettiin heti

Saimme ruoan. Saan kasvispullat, riisiä ja jälkiruokana kiisseliä, puolitoista sämpylää ja niin edelleen sekä kahvia ja kuskusia eli berberikansojen keittiön erikoisuus. Se on durumvehnästä valmistettu rouheinen ruoan lisäke, kuten riisikin. Muut saavat saman annoksen, mutta kasvispullien sijaan possua. Maittavaa on. Molemmat syömme hyvällä ruokahalulla. Samaan aikaan alkaa jo kone tutista ja täristä. Yritämme selvittää ruokailusta nopeasti, sillä tarjoiluvaunut viedään pian pois. Puolesta välissä matkaa olemme. Lea veti takkinsa täkiksi ja nukkuu. Minä kirjoittelen vaalean punaiseen muistikirjaan.

Syvennyin välillä Iltasanomien uutisiin. Sitten minäkin laitan takin peitoksi ja nautin välillä silmät kiinni ja välillä auki, miettien kaikenlaista. Nyt oltu 3 tuntia ja 40 minuuttia matkassa. Lealla on ensimmäinen kerta, kun on menossa Teneriffalle. Minä olen ollut kerran aikaisemmin, noin 14–15 vuotta sitten. Olin silloinkin saaren Etelä-kärjessä. Toki silloin vuokrasimme auton ja ajoimme Pohjoiskärkeen. Siellä oli vihreämpää. Nyt on kirkas ilma ja maa näkyy selvästi allamme.

Syntyy runo yhteisesti kehitellen

Yritämme selvittää tutinasta ja jommallekummalle mieleen juolahtaa laatia runoa tästäkin tilanteesta. Siitä taisi tulla yhteinen riimitelmä, vaikka ei paikka paikoin rimmaa, mutta kuvaa tunnelmia.

Täällä lentokoneessa me kiidämme.

Kohti Teneriffaa matka vie.

Täällä korkeuksissa pilvien yläpuolella liidämme.

Olemme kuin kotkat siivillämmme.

Me Rea ja Lea olimme tilanneet matkan Teneriffalle. Matkan tarkoituksena oli juhlistaa Rean eläkkeelle jäämistä. Meillä oli mukanaamme vaaleanpunainen kirjanen, johon kirjoitimme tapahtumia matkastamme. Matkahan tehtiin vuonna 2013. Vaaleanpunainen kirja on ollut laatikossa piilossa useat vuodet ja eräänä päivänä se tupsahti esille. Se aikaansai sen, että nyt meillä on oikea kirja kirjoitettuna matkastamme. Matkan haluamme jakaa kaikkien teidän kanssanne. Mukavia lukuhetkiä.

